

• ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО •

† НЕДЕЛЯ ПРЕДИ РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Книга за живота на Исуса Христа, Син Давидов, Син Авраамов.

Авраам роди Исаака; Исаак роди Иакова; Иаков роди Иуда и братята му; Иуда роди Фареса и Зара от Тамар; Фарес роди Всрома; Всром роди Арама; Арам роди Аминадава; Аминадав роди Наасона; Наасон роди Салмона; Салмон роди Вовза от Раав; Вовз роди Овида от Рут; Овид роди Иесея; Иесей роди цар Давида; цар Давид роди Соломона от Уриевата жена; Соломон роди Ровоама; Ровоам роди Авия; Авия роди Аса; Аса роди Иосафата; Иосафат роди Иорама; Иорам роди Озия; Озия роди Иотама; Иотама роди Ахаза; Ахаз роди Езекия; Езекия роди Манасия; Манасия роди Амон; Амон роди Иосия; Иосия роди Иоакима; Иоаким роди Иехония и братята му – през време на преселението Вавилонско. А след преселението Вавилонско Иехония роди Салатиния; Салатиния роди Зоровавеля; Зоровавель роди Авивуда; Авивуд роди Елиакима; Елиаким роди Азора; Азор роди Садок; Садок роди Ахима; Ахим роди Елиуда; Елиуд роди Елеазара; Елеазар роди Матана; Матан роди Иакова;

Иаков роди Иосифа, мъжа на Мария, от която се роди Исус, наричан Христос.

И тъй, всички родове от Авраама до Давида са четиринайсет рода; и от Давида до Вавилонското преселение – четиринайсет рода; и от Вавилонското преселение до Христа – четиринайсет рода.

А рождението на Исуса Христа стана тъй: след сгодяване на майка Му Мария за Иосифа, преди още да бяха се те събрали, оказа се, че тя е непразна от Духа Светаго.

А Иосиф, мъж ѝ, понеже беше праведен и не желаше да я осрами, поиска тайно да я напусне.

Но когато намисли това, ето, Ангел Господен му се яви насъне и каза: Иосифе, син Давидов, не бой се да приемеш Мария, жена си; защото заченалото се в нея е от Духа Светаго; тя ще роди Син, и ще Му наречеш името Исус; защото Той ще спаси народа Си от греховете му.

А всичко това стана, за да се събдне реченото от Господа чрез пророка, който каза:

„ето, девицата ще зачене в утробата си и ще роди Син, и ще Му нарекат името Емануил“, което ще рече: с нас е Бог.

Като стана от сън, Иосиф направи, както му бе заповядал Ангелът Господен, и прие жена си.

И не познаваше я, докле тя роди своя първороден Син; и той Му нарече името Исус.

(Ев. Мат. 1:1–25).

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

РОДОСЛОВИЕТО НА ХРИСТОС

Всяка година в навечерието на Рождество Христово ние препрочитаме родословието на Христос от Евангелието по Матей. Винаги съм се питал защо, защо трябва да четем всички тези имена, които нямат почти никакво значение за нас. Впоследствие обаче започнах да схващам техния смисъл.

От една страна, това е родът, към който Господ Исус Христос принадлежи в Своето човечество. Тези хора са Негови срод-

ници и това би трябвало да е достатъчна причина техните имена да ни вълнуват дълбоко. Христос е от тяхната кръв, Той е от тяхното семейство. Всеки от тях, мислейки за Божи-ята Майка, би могъл да каже: „Тя е наше дете“, а за Христос: „Той също е наше дете, въпреки че Той е нашият Бог, нашият Спасител, Вечно-Пребиваващият сред нас.“ Наред с това, някои от тези имена наистина се открояват: имена на Светци, на герои на духа и имена на грешници.

От светците измежду тях можем да разберем какво означава да вярваш; не просто да притежаваш някаква убеденост, светоглед, който съвпада, доколкото това въобще е възможно, с този на Бога, а истинска вяра, пълно доверие в Бог, безгранична вяра към Него, готовност да отдадеш живота си за Неговата кауза, така както е разкрита тя в Откровението. Например помислете за Авраам, чиято вяра беше изпитана до краен предел. Колко е трудно за всеки от нас да даде на Бог нещо свое: а от Авраам е било поискано да принесе в жертва собствения си син. И той не загуби доверие в Бог. А Исаак? Той отдаде себе си без каквато и да е съпротива, подчинявайки се на волята на своя баща, а чрез това — и на волята Божия. Можем да си спомним борбата на Яков с Ангела в тъмата — нима и на нас понякога не ни се налага да се борим за нашата вяра, за нашия интегритет, за нашата вяроност; борим се в тъмата на нощта, в мрака на съмнението, в мрака, който на моменти ни обгръща от всички страни.

Но ние бихме могли да се поучим немалко и от онези, които остават в свещената история като грешници. Те са били слаби и тяхната немощ ги е победила, не са намерили сили да се противопоставят на подтиците на техните тела и души, на бурята от страсти, която бушува в човешкото сърце. И въпреки това — въпреки това, те са вярвали страстно в Бог. Един от тях е Давид, който възкликва в своите псалми: „От бездната викам към Тебе...“. От бездната на отчаянието и срама, на падението и отчуждението от Твореца; той зове Бог от дълбините на своето сърце. Не се крие от Него, не бяга от Него, напротив, търси Го — за да излее пред Него в плач своето отчаяние. Има и други подобни ярки образи, като например блудницата Рахаб.

Дали и ние, в най-мрачните мигове на нашия живот, когато

сме обгърнати от мрака, който е вътре в нас, дали и ние сме способни да изречем: „Към тебе викам, Господи! Да — аз съм в мрак, но Ти си мой Бог, Който създаде светлината и мрака; Ти пребиваваши както в светлината, тъй и в мрака; Ти си в смъртта, както и в живота; Ти си в ада, както и в Небесното Царство; където и да се намирам, винаги мога да извикам към Тебе.“

Има и още едно нещо, върху което бих желал да се замислите. За нас тези хора са просто имена — за неколцина от тях знаем по нещо от Библията, а другите са ни напълно неизвестни. Но всички те са били цялостни човешки личности, мъже и жени като нас, с всички наши слабости и надежди, с нашите колебания и променливи желания, с нашия копнеж за любов, който, въпреки че често бива помрачаван, продължава да свети и да ни изгаря през целия ни живот. Те са напълно реални и, когато четем техните имена, си казваме: „Да, аз не те познавам, но ти си член на семейството на Господ, ти си човешко същество като мен, през всички вътрешни и външни превратности в твоя живот ти си Му принадлежал.“ И ние бихме могли да се опитаме в реалността на нашия земен живот, независимо дали сме силни или слаби, всякога да бъдем Божии, да Му принадлежим.

Така че нека да се замислим върху родословието на Христос, нека следващия път, когато го чуем, да блесне искра в очите и сърцата ни; но това би било възможно, само доколкото Христос е реален за нас. Единствено в Него и чрез Него сме в състояние да познаем всички тях — реални, живи, наши сродници и сродници на Господ.

Амин.

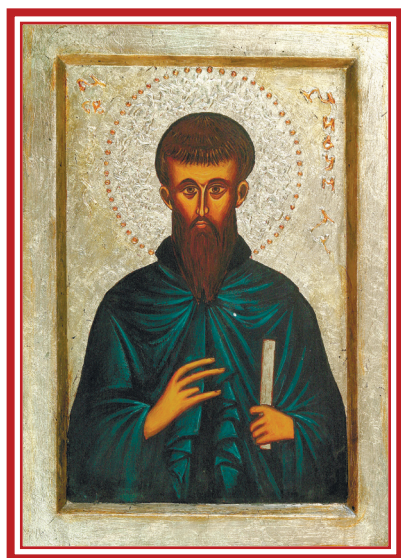
Митрополит Антоний /Блум/, Рождество 1987

Източник: <http://mitropolitanthony.blogspot.bg>

• БЪЛГАРСКИ СВЕТИИ •

ЖИТИЕ НА СВЕТИ ПРЕПОДОБНИ НАУМ ОХРИДСКИ

23 ДЕКЕМВРИ

изпратил в югозападната част на държавата, а св. Наум оста-

Св. преподобни Наум Охридски бил българин от благороден произход. Като оставил всичко, последвал славянските равноапостоли св. Кирил и Методий в Моравия и Рим, където папа Адриан II го ръкоположил за свещеник. Подир смъртта на св. Методий той заедно със св. Климент се отправил за България, където българският цар Борис-Михаил го приел с радост. Св. Климент като учител на славянска писменост

нал в тогавашната столица Плиска.

В 893 г. на историческия църковнонароден събор било решено българската столица да бъде пренесена в Преслав. На същия събор Симеон Велики бил провъзгласен за цар вместо приелия монашество св. Борис-Михаил, а св. Климент бил ръкоположен за епископ. Тогава на негово място за учител бил назначен св. Наум, който работил там седем години. После той построил манастир на брега на Охридското езеро на името на св. Архангели и живял в него десет години.

Преставил се в Господа в 910 г., след като приел монашеско пострижение непосредствено преди смъртта си. Погребали го на северната стена на храма, където мощите му и досега почиват неоткрити, защото, колкото пъти се опитвали да отворят гроба му, преподобният не позволявал това. От външната страна на храма е пристроена стаичка, в която ношуват болни и получават изцеление.

© Жития на светите.
Синодално издателство, София, 1991 година, под
редакцията на Партений, епископ
Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев)

• НАРЪЧНИК ПО ПРАВОСЛАВИЕ •

ПЪТЯТ НА ПОКАЯНИЕТО

14 КАКВО Е ХРИСТОВА ПРОСТОТА?

Трудно е да се говори за тази не проста, а по-скоро богоподобна добродетел, за която могат да ни

разкажат само тези, които са я придобили. О, блажена простота, одяние на безстрастието и самото съвършенство, обител, приятна на Бога! За нея ни е говорил Господ и нея е търсил в

хората, но я е намерил само в младенците, в децата — прости и незлобливи. А нас застрашително ни е предупредил, че ако не я придобием в този живот, няма да влезем в Царството Му. Всички свойства на Любовта, както ги описва апостол Павел, са изпълнени с простота. До падението закваската ѝ е била в човека, затова в него напълно са отсъствали лукавството, користололюбието, пресметливостта, високомерието, уклончивостта и проклетият егоизъм.

Този, който търси простотата и я желае, нека да започне мъжествено и бързо да изкоренява от себе си егоизма и всичко,

което съставлява страстта на користолоubiето и самодоволството, на тъмното коварство и подобните на него страсти. Този подвиг трябва да се основава на твърдата вяра в Бога и Той на Свой ред ще се погрижи за нас и ще ни окаже подкрепа, а така също и ще ни дари сили да победим лицемерието, притворството, престореността — всички пагубни страсти, които ежедневно ни застрашават.

(следва продължение)

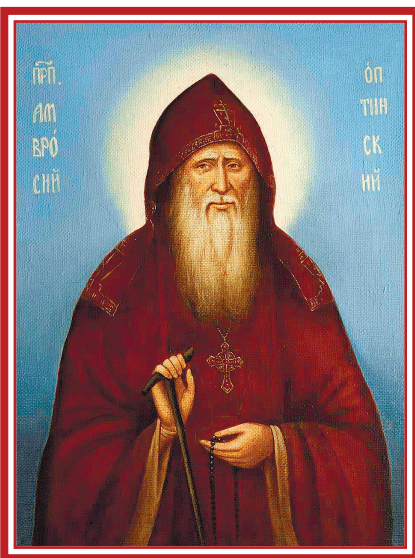
Автор: **Старецът Иосиф Ватопедски**

• ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО •

СВ. АМВРОСИЙ ОПТИНСКИ ЗА ГОРДОСТТА И СМирЕНИЕТО

ГОРДОСТ

Стбелязвайки, че човек няма с какво да се гордее, старецът добавял: „Та и с какво ще се самопревъзнесе човек всъщност? Одърпан и окъсан, той проси милостиня: помилуй, помилуй! А ще получи ли, кой може да знае това?“ Когато те напада гордост, кажи си: тази шантатата пак ми досажда. Гордите изцелява Сам Бог. Това значи, че вътрешните скърби (чрез

които се лекува гордостта), се изпращат от Бога; гордият няма да ги понесе от хората. А смиреният от хората всичко понася и винаги си казва: заслужавам си го.

Когато чувстваш, че се изпълваш с гордост, то знай, че с нея те изпълват човешките похвали.

Човекът е като трева. Който се гордее, той вехне като трева, а който се бои от Бога, той ще бъде помилван от Господа.

Гордостта и непокорството пораждат лъжа — началото на всички злини и беди.

Горделивостта и на небожителите не помогнала, а ги лишила от Божията благодат и ги низвергнала. Затова и ние, ако искаме да възхождаме нагоре, трябва докрай да се смирим.

Една монахиня написала на стареца, че много я безпоко-

ят гордостта и самонадеяността. Отец Амвросий отвърнал: „Пази се от тези зли страсти. От примера на свети цар и пророк Давид е видно, че гордостта и самонадеяността са по-вредни от прелюбодейството и убийството. Последните довели пророка до смирение и покаяние, а първите го довели до падение“.

СМИРЕНИЕ

Господ е готов да помага на човека в придобиването на смирение, както и във всичко добро, но е нужно човек и сам да се погрижи за себе си. У светите отци е казано: „дай кръв и приеми дух“. Това значи — потруди се до проливане на кръв и ще получиш духовен дар. А ти търсиш духовни дарования, пък ти е жал да проливаш кръв, тоест все ти се ще никой да не те закача, никой да не те безпокои. Та нима е възможно при спокоен живот да се придобие смирение? Защото смирението се състои в това, човек да вижда себе си по-лош от всички, не само от хората, но и от безсловесните животни и дори от духовете на злобата.

И ето, когато хората ти създават тревоги, а ти виждаш, че не търпиш това и им се гневиш, то по неволя ще смяташ себе си за лоша... Ако при това съжаляваш за своята лошота, укоряваш се за своята неизправност и искрено се каеш за това пред Бога и духовния си отец, то ти вече си на пътя на смирението... А ако никой не те закача и ти си оставащ в покой, как би могла да осъзнаеш своята слабост? Как би могла да видиш пороците си? Ако се стараят да те унижат, значи искат да те смирят, а самата ти просиш от Бога смирение. Защо после скърбиш?

Източник:

**Симфония по творениям
преподобного Амвросия, старца Оптинского**

• ДЕТСКИ СВЯТ •

ЗВЕЗДАТА

(ИЗТОЧНА ЛЕГЕНДА)

Зад широките месопотамски равнини, на изток от Ливан, в една ясна нощ, когато небесата бяха засипани с лъскави звезди, които трептяха като живи брилянти, въз тишината на заспалия свят изгря ненадейно една нова звезда.

Тая звезда, която дотогава никое човеческо око не беше виждало, беше звезда велика, ясна и лучезарна, като едно малко слънце, с нейния силен блясък правеше да бледнеят околните звезди, що трептяха по високото небе.

И тая звезда се показваше на запад.

Человеците, които я видяха, се удивиха. И разнесе се ско-

ро мътва за появляването ѝ по всичките градове и села на царството. И чудеха се всички и се питаха какво означава това небесно знамение.

И никой не знаеше.

И на петата нощ слухът за чудесната звезда достигна до ушите на тримата знаменити славни мъдреци на Халдея, човеци вещи в писанията, които умееха да гледат в бъдащото и да четат в съкровенията му тайни.

И като видяха и те звездата, въздиха се твърде и се смутиха. Защото никой от тях не можеше, въпреки дълбоката си мъдрост, да отгатне какво явява на вселената това ново

небесно светило. И си рекоха един на други:

— Да прегледаме старите пророчески книги. Може би в тях да е писано нещо за това знамение.

И завзеха се с велико усърдие да преглеждат старата мъдрост, написана на зайчи кожи и папируси.

Три дена и три нощи мъдреците ровиха писанията на проците, четоха ги, тълкуваха ги, за да найдет ясения отговор на тайната.

И в края на третата нощ мъдреците възкликнаха в голяма радост, понеже намериха в книгите предвещанието за тая чудна звезда.

И това старо предвещание разправяше, че ще дойдат нови времена, когато на запад, в юдейската земя, ще се роди един цар. И знак за неговото раждане ще бъде една нова, сияйна звезда, която ще изгрее на запад, тъкмо над мястото, дето се е родил новият цар.

И зафанаха тогава да се разговарят мъдреците помежду си. И първият рече:

— Никой цар между човеците до днес не е бил обаждан от подобна звезда. Велики царе на земята са владели и повелявали, без да бъде отбелязано появляването им с такова славно знамение. Навярно новият цар ще бъде по-велик от великия Сезостриса, чиято слава грееше от стовратата Тива, при благословения Нил, до върховете на Ливан, с високите кедри; той ще е по-могъществен от всесилния Кира, който простря ръката си над всички земи и царства, що се намират между западното море и вълните на топлия океан от изток; и от Македонския Александра, който с победоносен меч разпространи властта си от снежните тракийски планини дори до изворите на свещения Ганг.

А вторият мъдрец изрече угрижено:

— Трепери, бедна земльо, защото страшен завоевател днес се ражда! Твоите полета ще бъдат изново покрити с човешки трупове и твоите реки и бистри потоци ще видят почервенели вълните си от човешка кръв, и никога толкова плач и ридание не ще са се издигвали към небесата! Третият мъдрец каза:

— Благословени да бъдат нашите бели власи, защото те са нам радостен знак и упование, че няма да доживеем до ония страшни дни, когато новороденият силен цар отрасне и възмъжее, и със замаха на сабята си направи да покрият земята пожари, развалини, трупове окървавени, сълзи и отчаяние. Защото всяка царска слава се гради над разрушението и всяка победа се купува с мерзостта на за-

пустението.

Тогава и троицата мъдрци казаха.

— Честити сме, че няма да доживеем до тоя чер ден.

И после стана дума за името на новия цар. И поискаха да узнаят името на новия завоевател на земята, който ще я покрие с кръв и съсипни.

И търсиха пак, и намериха тайнствени белези в мъдрата книга. И се трудиха много, додето да разгадаят скрития смисъл на тия белези.

И откриха, смаяни, че името на новия цар беше:

Любов!

И удивиха се твърде влѣхвите и възликуваха сърцата им, понеже всичките им страхи за човечеството изчезнаха.

Тогава рекоха:

— Блажени ние, триждблажени, че дочекахме раждането на царя на Любовта. Да идем да му се поклоним, звездата ще ни заведе при него.

И тримата белобради влѣхви зеха със себе си най-благонните аромати, ливан, смирна и злато, за да ги поднесат пред люлката на благия цар, и яхнаха за към Ливанските планини.

А звездата вървеше пред тях и им показваше пътя.

Автор:

Иван Вазов, 1901 г., „Пътър свят“

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

18 ДЕКЕМВРИ

† Неделя преди Рождество Христово.

Св. Модест, патр. Йерусалимски.

Св. мчк Севастиан и дружината му. Гл. 1,

утр. ев. 4, ап. Евр. 11:9–10 (с. 431),

лит. ев. Мт 1:1–25 (Тип. с. 145)

19 ДЕКЕМВРИ

Св. мчк Бонифаций

20 ДЕКЕМВРИ

* Св. свщмчк Игнатий Богоносец.

Св. Йован Кронщадски (Игнажден)

(Предпразненство на Рождество Христово)

(Тип. с. 147)

21 ДЕКЕМВРИ

Св. мчца Юлиания и пострадали с нея

500 мъже и 130 жени в Никомидия

22 ДЕКЕМВРИ

Св. вмчца Анастасия

23 ДЕКЕМВРИ

* Преп. Наум Охридски.

Св. 10 мчци в Крит. Св. мчк Геласий

(Утреня, Царски часове, Отпуст) (Тип. с. 151)

24 ДЕКЕМВРИ

Св. прпмчца Евгения.

Преп. Николай воин

(Въдни вечер) (Тип. с. 153)

2016

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма — протоерей Емилиян Костадинов

Адрес на редакцията:

гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

www.svetiilia.bg